

Астиагъ испроводилъ Кира, кой то са много чудилъ съ туй, кое то му са случило.

2.

Като стигнало момче то въ къща та на Камбиза и казало кой ё, радость та и чуденье то на родители тѣ му были безкрайны, защо то тѣ го мысляли отколѣ умрѣлъ. Киръ не могълъ да са наприказва и безпрестанно поменувалъ за помайчима та си, пастырева та жена, коя то той нѣжно обичалъ.

Подиръ нѣколко време Астиагъ са утѣснилъ за внука си и го повикалъ наедно съ Мандана при себе си. Момче то бѣ вече въспитано въ строги тѣ воиственны обичаи на Персы тѣ, — той са чудялъ като гледалъ, че у царя сичко было премѣнено и украсено. Самъ си царь тѣ като сѣдѣлъ на престола ималъ страны, вѣжды боядисаны. Като влѣзалъ въ стая та Киръ са хвърлилъ на врата на премѣненны старецъ и извикалъ : „ахъ ! какъвъ хубавъ дѣдо азъ имамъ!“ — „Немà е той по хубавъ отъ баща ти ? попыта го усмихнато Мандана.“ Отъ Персы тѣ, отговорилъ Киръ : баща ми ё най хубавъ, а отъ Мидяны тѣ — дѣдо.“ Този отвѣтъ аресалъ на стария царь ; той богато дарилъ момче то и вынѣги го турялъ до себе си на трапеза. Киръ са чудялъ съ много то ѣстия, кои то бѣхъ отъ едина край на трапеза та до другия. „Дѣдо, рекълъ той веднѣжъ : колко ще ти ё трудно да са насытишь, ако трѣба да окусашь отъ сичко, що ё тука!“ Астиагъ са засмѣлъ и го попыталъ : „Че немà тука не ё по добръ, отъ колко то у васъ въ Персiя?“ „Не знаѣ, отговорилъ Киръ : но ный са насыщамы по лесно и по скоро. Намъ ё доста единъ хлѣбъ и месо ; а у васъ — колко трудъ и грижи за да са наѣде челькъ!“ — Съ дѣдово си позволенiе Киръ отдѣлилъ отъ останѣлы тѣ ѣстия на служители тѣ и далъ на сички тѣ освень на Сокоса, царскiя виночерпецъ и любимецъ. „Ты защо не му даде нищо?“ попыталъ го дѣдо му на шета : „той тѣи искусно налива вино.“ — „Азъ по добръ отъ